

сме нїе заради брата ни, че видохме шскоркленїето на-дѣшата мѡ, когато ны се молеше, и не го послѣдшахме : за това пристигна на насъ това шскоркленїе.

22 А Рѡвинъ отговори камъ нихъ, и казѡваше : не ли ви рѣкохъ, и говорехъ (ви) : да не стерите грѣхъ върхѡ отрочището ? но вїе не послѣдшахте : ето, за това кръвѣта мѡ се тѣрси.

23 И они не знаеха че развираще Іосифъ : защото говоренїето имъ съ него беше чрезъ толковника.

24 И оттрѣгнасе (Іосифъ) ѿ предъ нихъ и плака : и (пакъ) се върна при нихъ, и говореше имъ : и зема изъ нихъ Симесна, и върза го предъ нихъ.

25 Тогава заповѣда Іосифъ да напѣланатъ соседите имъ съ жито, и да върнатъ среброто секомѡ во вретището мѡ, и да имъ дадатъ хранѡ за пѣтъатъ : и виде имъ така.

26 И като наговариха житото на ослыте си, трѣгнаха ѿ тамш.

27 И когато единъ изъ нихъ развърза вретището си, за да даде на оселатъ си хранѡ въ страннопрїемницата, видѣ среброто, и ето, (беше) во устїето на-вретището мѡ.

28 И рече на братїята си : среброто мое даде ми се назадъ, и отистина ето, (го) во вретището ми : и уплашисе сърдцето имъ, и смѣтихасе, и говореха помеждѡ си : що ли (е) това, (щето) направи Богъ намъ ?

29 И дойдоха кодъ Іакова отца си въ землата Ханаанска, и исказаха мѡ сичките въ нихъ приключенїа, и говореха :

30 Онїй чловѣкъ, който е господинъ на-мѣ-